

סיפורו של ביל

קדחת המלחמה פשטה בעיר בניו אינגלנד, שבה הוצבנו כקצינים צעירים מפלטסבורג. החמיאה לנו העובדה, שהאזרחים הנכבדים הזמינו אותנו לבתיהם ונתנו לנו הרגשה של גיבורים. היו כאן אהבה, עידוד, רגעים נעלים ורגעי שמחה. סוף סוף הייתי חלק מהחיים, ובאמצע ההתלהבות גיליתי את המשקה. שכחתי את האזהרות החמורות והדעות הקדומות של בני משפחתי בנוגע לשתייה. כעבור זמן-מה הפלגנו "לשם". הייתי בודד מאוד ושוב פניתי לאלכוהול.

נחתנו באנגליה. ביקרתי בקתדרלה בווינצ'סטר. הייתי נרגש ושוטטתי מסביב. כתובת חרותה על מצבה ישנה משכה את תשומת לבי:

"כאן שוכב מטיל רימונים מהמפער
שמצא את מותו
בשתיית בירה קטנה, לא יותר.
חייל טוב אף פעם לא נשכח
אם נהרג מרובה
או אולי מכוס פח".

היה זה אות מבשר רע ואני לא שמתי לב אליו. בגיל עשרים ושתיים, שָׁבַע מלחמות של עמים זרים, חזרתי סוף סוף הביתה. חשבתי שאני מנהיג, הרי החיילים התייחסו אלי בהערכה רבה! חשבתי שיכולת המנהיגות שלי תציב אותי בראש יוזמות נרחבות, שאנהל בביטחון מוחלט.

למדתי משפטים בקורס ערב והתחלתי לעבוד כחוקר בחברת ביטוח. המרוץ להצלחה החל. אוכיח לעולם שאני חשוב. עבודתי הביאה אותי לוול-סטריט, ולאט לאט התחלתי להתעניין בשוק הכספים. אנשים רבים הפסידו כסף, אבל כמה התעשרו מאוד. מדוע שאני לא אצליח? למדתי כלכלה ומנהל עסקים בנוסף ללימודי המשפטים. בהיותי אלכוהוליסט בפוטנציה כמעט ונכשלתי בקורס המשפטים. באחת מהבחינות הסופיות הייתי כל כך שתוי, שלא יכולתי לחשוב או לכתוב. על אף שהשתייה שלי עדיין לא הייתה יומיומית, היא הפריעה לאשתי. היו לנו שיחות ארוכות, שבהן הרגעתי את נבואותיה מבשרות הרע כשסיפרתי לה, שגאונים הגו את תכניותיהם הטובות ביותר כשהיו שתויים. כך גם פותחו התורות הפילוסופיות המרשימות ביותר.

כשסיימתי את לימודי, נוכחתי שתחום המשפטים אינו מתאים לי. נלכדתי במערבולת המזמינה של וול-סטריט. הגיבורים שלי היו ראשי עולם העסקים ועולם הכספים. מהתעורבות של משקה וספקולציה התחלתי לייצר את הנשק, שיחזור אלי יום אחד כבומרנג וכמעט יחתוך אותי לגזרים. חיינו בחסכנות וצברנו, אשתי ואני, כ-1,000 דולר. השקעתי אותם בניירות ערך, שהיו אז זולים ולא כל כך פופולריים. הנחתי, בצדק, שיום אחד הם יזנקו. לא הצלחתי לשכנע את חבריי בבורסה שישלחו אותי לבדוק בתי חרושת והנהלות, אבל אשתי ואני החלטנו לנסוע בכל זאת. פיתחתי תאוריה, האומרת שרוב האנשים איבדו כסף בבורסה מתוך בורות בשוק ההון. מאוחר יותר מצאתי סיבות רבות נוספות לכך. ויתרנו על מקומות העבודה שלנו ונסענו באופנוע, כשהסירה הצמודה לו עמוסה באוהל, בשמיכות, בבגדים להחלפה ובשלושה כרכים ענקיים של ספר נתונים על עולם הכספים.

חברינו חשבו שיש להקים ועדה שתחקור אם השתגענו. ייתכן שהם צדקו. הייתה לי הצלחה מסוימת בספקולציות, כך שהיה לנו קצת כסף, אבל פעם אחת נאלצנו לעבוד בחווה במשך חודש, כדי שלא נצטרך למשוך כסף מההון הקטן שצברנו. זו הייתה עבודת הכפיים ההגונה האחרונה שעשיתי למשך זמן רב. במשך שנה כיסינו את כל החלק המזרחי של ארצות הברית. בסופה השיגו לי הדוחות שהגשתי לוול-סטריט משרה, אליה נלווה חשבון הוצאות גדול. מימוש אופציה הכניס סכום כסף נוסף והותיר אותנו ברווח של כמה אלפי דולרים באותה שנה.

בשנים הבאות התמזל מזלי וזכיתי בכסף ובתהילה. הגעתי למה שרציתי. אנשים שפעלו על פי שיקול הדעת שלי ורעיונותיי הרוויחו מיליונים על הנייר. השגשוג הגדול של סוף שנות העשרים תסס ותפח. השתייה הפכה לחלק חשוב ומלהיב בחיי. היו שיחות רועשות במועדוני הג'אז בצפון העיר. כל אחד פָּזַז באלפים ודיבר במיליונים. הלגלגנים יכלו ללגלג וללכת לעזאזל. קניתי לי מספר רב של "חברי אמת" עשירים.

השתייה שלי הפכה לרצינית יותר ונמשכה כל היום וכמעט כל לילה. התוכחות של חבריי היו מסתיימות במריבה ונעשיתי זאב בודד. היו הרבה סצנות אומללות בדירתנו המפוארת. לא היו בגידות, כי הנאמנות לאשתי, שנתמכה בידי שְׁכָרוֹת מוחלטת, הצילה אותי לפחות מהסתבכויות כאלה.

ב-1929 נתקפתי בקדחת הגולף. נסענו מיד אל מחוץ לעיר. אשתי עודדה אותי בזמן שהתחלתי להתמודד מול וולטר הייגן. המשקה השיג אותי מהר יותר ממה שאני הצלחתי להשיג את וולטר. החלה אצלי רעידה עצבנית בבקרים. משחק הגולף אֶפְשָׁר לי לשתות כל יום וכל לילה.

היה נחמד להסתובב במסלול היוקרתי שעורר בי כל כך הרבה יראת כבוד כשהייתי נער. השגתי שיזוף מושלם, שרואים רק אצל אנשים עשירים. הבנקאי המקומי התבונן בי בחיוך ספקני כשהכנסתי והוצאתי סכומי כסף גדולים. ולפתע באוקטובר 1929 פרצה מהומת אלוהים בבורסה של ניו יורק. בסיום אותו יום מהגיהינום התנוודתי מהבר של המלון למשרד סוכן הבורסה. זה היה בשמונה בערב, חמש שעות לאחר שהשוק נסגר. נתוני המסחר עדיין זרמו. בהיתי בכתוב: מניה זאת וזאת – 32. המחיר היה 52 באותו בוקר. הייתי גמור וכך גם רבים מחבריי. העיתונים דיווחו על אנשים שקפצו אל מותם ממגדלי בניין הבורסה. זה הגעיל אותי. אני לא אקפוץ. חזרתי לבר. חברי הפסידו מיליונים מאז עשר בבוקר - אז מה? מחר יהיה יום חדש. כששתייתי שבה אלי ההחלטה הנחושה לזכות. למחרת בבוקר טלפנתי לחבר במונטריאול. נותר לו כסף רב והוא חשב שמוטב שאסע לקנדה. באביב הבא שוב חיינו בסגנון שהיינו רגילים אליו. הרגשתי כמו נפוליון ששב מהגלות באי אלבה. האי סנט הלנה לא היה בשבילי! אבל השתייה תפסה אותי שוב וחברי הנדיב נאלץ לפטר אותי. הפעם נותרנו בחוסר כל. עברנו לגור אצל הורי אשתי. מצאתי עבודה; איבדתי אותה, בעקבות קטטה עם נהג מונית. למזלי, אף אחד לא יכול היה לנחש שלא אמצא עבודה של ממש במשך חמש שנים, ושבקושי אנשום נשימה אחת מפוכחת. אשתי החלה לעבוד בחנות כל-בו, וכשחזרה הביתה תשושה הייתה מוצאת אותי שיכור.

נעשיתי אורח לא רצוי בסוכנויות בורסה. המשקה חדל להיות מותרות והפך לצורך. שתיית שניים-שלושה בקבוקי ג'ין מאיכות נמוכה ליום הפכה לשגרה. לעתים הניבה עסקה קטנה רווח של כמה מאות דולר, והייתי משלם את החוב בברים ובמעדניות. זה נמשך ללא סוף והתחלתי להתעורר מוקדם מאוד בבוקר, כשאני רועד בחוזקה. הייתי זקוק לכוסית מלאה ג'ין, מְלוּוֹהַּ בחצי תריסר בקבוקי בירה, כדי להצליח לאכול ארוחת בוקר. אבל למרות זאת עדיין חשבתי שאני יכול לשלוט במצב והיו תקופות של מפוכחות, שחידשו את תקוותה של אשתי.

בהדרגה הידרדרו העניינים. את הבית לקח בעל המשכנתא, אִמָּה של אשתי נפטרה ואשתי ואביה חלו. ואז נפלה בחלקי הזדמנות עסקית טובה. המניות היו בנקודת השפל של 1932, ואיכשהו הצלחתי לארגן קבוצה שרצתה לקנות. עמדתי לקבל חלק נדיב מהרווחים. ואז התחלתי בבולמוס שתייה עצום וההזדמנות נעלמה. התעוררתי. זה היה חייב להיפסק. ראיתי שלא יכולתי לעמוד אפילו במשקה אחד. גמרתי לשתות לעולמים. לפני כן כתבתי המון הבטחות מתוקות, אבל אשתי ראתה לשמחתה שהפעם באמת התכוונתי לכך, ואני אכן התכוונתי. זמן קצר לאחר מכן חזרתי הביתה שתוי. לא היה כל קרב. היכן הייתה ההחלטה הגדולה שלי? פשוט לא ידעתי. היא אפילו לא עלתה בדעתי. מישהו הושיט לעברי משקה, ולקחתי אותו. האם הייתי משוגע? התחלתי לשתות, מכיוון שחוסר פרספקטיבה מזעזע כזה נראה קרוב מאוד לשיגעון. חידשתי את החלטתי וניסיתי שוב. עבר זמן מה,

והביטחון הפך לשחצנות. יכולתי לצחוק על מזקקות הג'ין. עכשיו יש לי את מה שנדרש! יום אחד נכנסתי לבית קפה כדי לטלפן. בן-רגע כבר הלמתי על דלפק הבר, בעודי שואל את עצמי כיצד זה קרה. כשהוויסקי עלה לראשי אמרתי לעצמי שבפעם הבאה אצליח יותר, אבל הפעם כדאי להשתכר היטב. וזה מה שעשיתי.

לא אשכח את רגשות החרטה, האימה וחוסר האונים שהציפו אותי בבוקר שלמחרת. כבר לא היה בי האומץ להילחם. המוח שלי דהר ללא שליטה והיתה בי תחושה איומה של אסון האורב בפתח. בקושי העזתי לחצות את הכביש, שמא אתמוטט ואדרס בידי משאית בוקר, כי אור היום רק הפציע. שתיתי תריסר כוסות בירה במקום שפתוח כל הלילה, עד שלבסוף נרגעו עצבי המרוטים. מעיתון בוקר למדתי שהשוק שוב במצב של גיהנום, וכך הייתי גם אני. השוק יתאושש, אבל אני לא אחלים. זו הייתה מחשבה קשה. האם להרוג את עצמי? לא! לא עכשיו. ואז אפף אותי ערפל נפשי. הג'ין יוכל לסדר הכול. ולכן שתיתי שני בקבוקים והשגתי שכחה.

הגוף והראש הם מכוונות מופלאות, ושלי עמדו בכך עוד שנתיים ימים. לעתים גנבתי מהארנק הכחוש של אשתי, כשאחזו בי האימה ושיגעון הבוקר. ושוב התנוודדתי מסוחרר לפני חלון פתוח, או ארון התרופות שהיה בו רעל, כשאני מקלל את עצמי על אופיי החלש. היו נסיעות מהעיר אל הכפר ובחזרה, כשאשתי ואני חיפשנו מְפֹלֵט. ואז הגיע לילה שבו העינוי הגופני והנפשי היה כה נורא שחששתי שאקפוץ החוצה מבעד לחלון. איכשהו הצלחתי לסחוב את המזרון שלי לקומה תחתונה יותר, מחשש שאזנק החוצה פתאום. רופא הגיע ונתן לי תרופת הרגעה חזקה.

למחרת שתיתי ג'ין ביחד עם תרופת הרגעה. השילוב הביא אותי במהרה אל פי התהום. אנשים חששו לשפיות דעתי. גם אני חששתי. כמעט ולא יכולתי לאכול דבר עם השתייה, ושקלתי עשרים קילו פחות ממשקלי הרגיל.

בזכות טוב לבם של גיסי הרופא ואמי אשפזו אותי בבית חולים ידוע, שבו טיפלו בשיקום נפשי וגופני של אלכוהוליסטים. מוחי התבהר בהשפעת טיפול בבלה-דונה (תרופה הומאופטית). טיפול במים ותרגילים קלים עזרו לי מאוד ובעיקר הועילה העובדה שפגשתי רופא חביב, שהסביר לי, שעל אף שאני בוודאי אנוכי וטיפש, הייתי גם חולה במחלה רצינית מבחינה גופנית ונפשית. הוקל לי, כשגיליתי שאצל אלכוהוליסטים הרצון להילחם במשקה נחלש בצורה מפליאה, בעודו נותר חזק בכל התחומים האחרים. כך הסבירו את התנהגותי, שהיתה בלתי מובנת לאור תשוקתי הנואשת להפסיק לשתות. מכיוון שהבנתי את עצמי יצאתי מבית החולים עם תקוות גדולות. במשך שלושה או ארבעה חודשים הכול היה כשורה. יצאתי העירה באופן קבוע ואפילו הרווחתי קצת כסף. זה היה ודאי הפתרון - היכרות עצמית.

אבל זה לא היה הפתרון, כי הגיע היום המפחיד שבו חזרתי לשתות. עקומת הבריאות הנפשית והגופנית שלי צללה כבקפיצת סקי. כעבור זמן-מה חזרתי לבית החולים. זה היה הסוף, המסך ירד עבורי, כך נראָה לי. הודיעו לאשתי המיואשת והמותשת שהכול יסתיים בהתקפת לב תוך כדי הזיות, או שמוחי יהפוך לרפה, אולי בתוך שנה. בקרוב תצטרך למסור אותי לקברן או לבית המשוגעים.

הם לא היו צריכים לספר לי. ידעתי וכמעט קידמתי את הרעיון בברכה. זו הייתה מכת מחץ לגאוה שלי.

אני, שהיתה לי הערכה עצמית כה גבוהה, שחשבתי שאוכל להתגבר על כל מכשול, נלכדתי לבסוף בפינה. כעת אצלול לחיכה, כשאני מצטרף למצעד האינסופי של שיכורים שהלכו בדרך זו לפניי. חשבתי על אשתי המסכנה. אחרי הכול, היו לנו הרבה רגעי אושר. הייתי מוכן לעשות הכול כדי לכפר על עוונותיי. אבל כל זה נגמר עכשיו.

אין מילים היכולות לתאר את הבדידות והייאוש שמצאתי בביצה מרה זו של רחמים עצמיים. חשתי מוקף בחול טובעני מכל עבר. נוצחתי. האלכוהול שלט בי. יצאתי מבית החולים אדם רועד ושבור. הפחד גרם לי להתפכחות מסוימת. ואז הגיעה אי-השפיות הערמומית של הלגימה הראשונה וב-1934, ביום לציון שביתת הנשק במלחמת העולם הראשונה, שוב הייתי שתוי. כולם היו בטוחים שיכלאו אותי באיזה שהוא מקום, או שאמעד בדרכי לעבר סוף אומלל. כמה חשוך לפני עלות השחר! למעשה, הייתה זו ההתחלה של בולמוס השתייה האחרון שלי. בקרוב אושלך לתוך מה שאני קורא לו הממד הרביעי של הקיום. עמדתי להכיר אושר, שלווה והבאת תועלת לאחרים בדרך חיים, שנעשית נפלאה יותר ויותר ככל שחולף הזמן.

לקראת סופו של אותו נובמבר אפרורי ישבתי במטבח ושתייתי. הרהרתי בסיפוק מסוים בכך שיש לי ג'ין חבוי בבית בכמות שתאפשר לי לעבור את הלילה ואת היום שאחרי. אשתי הייתה בעבודה. תהיתי אם אעז להחביא בקבוק שלם של ג'ין ליד ראש המיטה שלנו. אזדקק לו לפני שיאיר היום. צלצול הטלפון קטע את הרהורי. נשמע קולו העליו של חברי מימי בית הספר, ששאל אם הוא יכול לבוא לבקר.

הוא היה מפוכח. לא הצלחתי להיזכר כמה שנים חלפו מאז הגיע לנו יורק במצב כזה. נדהמתי. השמועות אמרו שאושפז בבית חולים בגלל שיגעון שנגרם על ידי האלכוהול. התפלאתי כיצד נמלט משם. מובן שהוא יאכל ארוחת ערב ואחר כך אוכל לשתות אתו בחופשיות. לא הקדשתי מחשבה לשלומי, רק להזדמנות לחוש שוב את רוח הימים ההם. חשבתי על הפעם, שבה שכרנו מטוס להשלמת חגיגה! המחשבה על בואו הייתה כנווה מדבר בתוך השממה הצחיחה של חוסר התוחלת. נווה מדבר ממש. ככה זה אצל שתיינים.

הדלת נפתחה והוא עמד שם, עור פניו רענן ובוהק. היה משהו בעיניו. הוא היה שונה בדרך שאין להסבירה. מה קרה? הדפתי לעברו משקה. הוא סירב לשתות. הייתי מאוכזב, אך סקרן. תהיתי מה קרה לו. הוא לא היה עצמו. שאלתי: "מה העניין?"

הוא הישיר אלי את מבטו, חייך ואמר לי בפשטות: "יש לי דת". נדהמתי. אם כך, זה מה שקרה. בקיץ שעבר היה משוגע אלכוהוליסט; עכשיו, חשדתי, הוא משוגע קצת על דת. היה לו מבט זוהר. כן, הברנש קצת מרחף. אבל שיברך אותו האל, ניתן לו להטיף! וחוף מזה, הג'ין שלי יספיק ליותר זמן מאשר ההטפות שלו.

אבל הוא לא הטיף. הוא סיפר לי בדרך עניינית כיצד הופיעו שני אנשים בבית המשפט ושכנעו את השופט לדחות את אשפוזו. הם סיפרו על רעיון דתי פשוט, ועל תכנית פעולה מעשית. זה היה לפני חודשיים והתוצאה הייתה ברורה לעין. זה פעל!

הוא בא כדי לחלוק אתי בניסיון שלו - אם ארצה בכך.

הייתי בהלם, אבל התעניינתי, בהחלט התעניינתי. הייתי מוכרח, כי הייתי חסר תקווה.

הוא דיבר במשך שעות. זיכרונות ילדות עלו במוחי. יכולתי כמעט לשמוע את קול הכומר, כשישבתי בימי ראשון שְׁלוֹוִים, הרחק על צלע הגבעה; הייתה ההצעה להתחייב לפיכחון, הצעה שמעולם לא קיבלתי; הלגלוג טוב הלב של סבי על מעשיהם של כמה אנשים שהלכו לכנסייה; ההתעקשות שלו שבשמיים נשמעת מוזיקה, אבל סירובו לאפשר לכומר לפרש לו כיצד עליו להאזין לה; האומץ שבו דיבר על אותם דברים טרם מותו; זיכרונות עבר אלה הציפו אותי. הם גרמו לי להשתנק.

חזר אֵלַי זיכרון היום ההוא בזמן המלחמה בקתדרלה של ווינצ'סטר.

תמיד האמנתי בקיומו של כוח גדול ממני. הרבה פעמים הרהרתי בדברים אלה; לא הייתי אתאיסט. רק אנשים מעטים הם באמת אתאיסטים, כי פירוש הדבר אמונה עיוורת בדעה המשונה שהיקום נוצר מאפס והוא מתקדם במהירות וללא תכלית אל שום מקום. גיבורי האינטלקטואלים, הכימאים, האסטרונומים, אפילו אלה שהאמינו בהתפתחות האבולוציונית, דיברו על חוקים וכוחות עצומים שיצרו את היקום. אף שהיו שהתנגדו לכך, לא היה לי ספק שיש מטרה נעלה ומקצב בשורש הדברים. כיצד ייתכן שיש כל כך הרבה חוקים מדויקים וקבועים בבסיס כל הדברים מבלי שתהיה בינה? הייתי פשוט חייב להאמין ברוח היקום, שאין לה זמן או מגבלה. אבל הגעתי רק עד כאן. כשכוהני הדת דיברו על האמונות הדתיות בעולם, התנתקתי. כשהם דיברו על אלוהים אישי שלי, שהיה אהבה, כוח על-אנושי והכוונה,

התרגזתי ומוחי נאטם בפני תאוריה שכזו. התייחסתי לישו כאל אדם גדול, שהמטיפים לאמונה בו לא הלכו בעקבותיו. תורתו המוסרית – מצוינת. אך לעצמי אימצתי את אותם חלקים, שנראו לי נוחים ולא קשים מדי והתעלמתי מהשאר.

המלחמות, השָׁרְפוֹת והתחבולות שהביאו אֶתם המחלוקות הדתיות הגעילו אותי. פקפקתי אם בסופו של דבר הביאו הדתות תועלת לעולם. על פי מה שראיתי באירופה ומאז, כוחו של אלוהים במעשי בני האדם היה זניח והמושג "אחוזה אנושית" היה רק בדיחה אכזרית. אם השטן אכן קיים, הוא כנראה הבוס הגדול של היקום, ואין ספק שאני בשליטתו.

אבל חברי ישב לפני והצהיר חד וחלק, שאלוהים עשה עבורו את מה שהוא לא יכול היה לעשות בשביל עצמו. כוח הרצון שלו נכשל. רופאים קבעו שלא ניתן לרפאו. החברה עמדה לכלוא אותו. כמוני, הודה גם הוא בכישלונו המוחלט. ואז משהו הרים אותו מארץ המתים. פתאום העלו אותו מהמזבלה למקום של חיים טובים יותר מכל מה שידע קודם לכן.

האם הכוח הזה נוצר בתוכו? מובן שלא. לא נותר בו יותר כוח מאשר היה בי באותה שעה, שום כוח שהוא. זה התמיה אותי. נראָה כאילו האנשים הדתיים צדקו ככלות הכול. פעל כאן משהו בתוך הלב האנושי, שעשה את הבלתי אפשרי. ברגע זה שיניתי שינוי יסודי את דעותיי על מעשי נסים. העבר חסר החיים אינו חשוב; כאן מולי, ליד שולחן המטבח, ישב נס והוא בישר בשורות גדולות. ראיתי שחברי השתנה לחלוטין לא רק מבפנים.

הוא גם ניצב על קרקע שונה. השורשים שלו נאחזו בקרקע חדשה.

למרות הדוגמה החיה של חברי נותרו בי עדיין שרידים של הדעות הקדומות הישנות שלי. המילה "אלוהים" עדיין עוררה בי התנגדות מסוימת, והרגשה זו גברה כשאמרו שיכול להיות לי אלוהים אישי שלי. לא אהבתי את הרעיון. יכולתי לקבל רעיון של אינטליגנציה יוצרת, של בינה אוניברסלית או של רוח הטבע, אבל התנגדתי למחשבה של "שליט השמיים", יהיה שלטונו אוהב ככל שיהיה. מאז שוחרתי עם עשרות אנשים, שחשו את אותו הדבר.

חברי הציע דבר שנראה אז כרעיון חדשני. **"מדוע שלא תבחר בתפיסת אלוהים משלך"**? אמירה זו הקתה בי בחזקה. היא המיסה את הר השכלתנות המושלג שבצלו חייתי ורעדתי במשך שנים רבות. סוף סוף נחשפתי לאור השמש. הייתה זו רק שאלה של נכונות להאמין במוח גדול ממני. לא נדרש ממני שום דבר נוסף כדי לצאת לדרך.

ראיתי שמנקודה זו אפשר להתפתח. על בסיס זה של נכונות מלאה להאמין באל, אוכל לבנות את מה שראיתי אצל חברי. האם אשיג זאת? ודאי שאשיג!

השתכנעתי שאלוהים מתעניין בנו, בני האנוש, כשאנו רוצים בו באמת ובתמים. סוף סוף התחלתי לראות, להרגיש ולהאמין. שכבות של גאווה ודעות קדומות נשרו ממני, ועולם חדש נגלה בפניי.

הבנתי את החשיבות האמיתית של החוויה שהיתה לי בקתדרלה. לרגע קט הייתי זקוק לאלוהים ורציתי בו. היו בי עֲנָוָה ונכונות לקבל את אלוהים והוא אכן בא. אבל מהר מאוד נמחקה תחושת הימצאותו בידי המולת

החיים, בעיקר ההמולה שהתחוללה בתוכי. אלה היו פני הדברים מאז. כמה עיוור הייתי.

בבית החולים נפרדתי מהאלכוהול בפעם האחרונה. נדרש טיפול רפואי, כי הראיתי סימנים של תזזית האלכוהול (דליריום טרמנס - פסיכוזה הכוללת הזיות, רעד, בחילות, ולעתים גם התקפי עווית).

שם הצעתי את עצמי בעֶנְנָה לאלוהים, כפי שהבנתי אותו אז, והצעתי לו שיעשה אתי כרצונו. שמתי את עצמי ללא הסתייגות תחת השגחתו והדרכתו. הודיתי לראשונה, שאני כשלעצמי חסר ערך; שבלעדיו הייתי אבוד. התייצבתי מול חטאיי ללא פחד והייתי מוכן שחברי החדש יסיר אותם ממני לחלוטין. מאז לא בא משקה אל פי.

חברי חזר וביקר אותי וחשפתי בפניו את כל בעיותיי ומגרעותיי. יחד ערכנו רשימה של כל האנשים שבהם פגעתי, או שהיתה לי טינה כלפיהם. הבעתי נכונות מוחלטת לגשת לאותם אנשים ולהודות בטעויותיי. היה עלי להימנע מביקורתיות כלפיהם וליישב עניינים אלה כמיטב יכולתי.

הייתי צריך לבחון את דרך מחשבתי לאור המודעות החדשה לאלוהים שהיתה בי כעת. המובן מאליו הפך ללא מובן מאליו כלל. אם היה לי ספק בקשר למשהו, היה עלי לשבת בשקט ולבקש את הדרכתו ואת הכוח לטפל בבעיותיי כפי שהיה הוא רוצה שאנהג. לעולם לא אתפלל בשביל עצמי, חוץ מאשר במקרים שבקשות אלו יביאו תועלת לאחרים. רק אז אני יכול לצפות לקבל. אבל אז אקבל - ובמנות גדושות.

חברי הבטיח, שכשאעשה זאת תיפנה מערכת יחסים חדשה עם בוראי; שיהיו לי היסודות לדרך חיים שתפתור את כל בעיותיי. אמונה בכוחו של אלוהים, ביחד עם מספיק

נכונות, כנות ועֲנָה להקים ולתחזק את סדר הדברים החדש - אלה היו הדברים החיוניים שנדרשו ממני.

פשוט, אך לא קל; יש מחיר שצריך לשלם. פירוש הדבר להפסיק לראות את עצמי במרכז. אני צריך לפנות בכל דבר לאבי האור, הנמצא מעל כולנו.

אלה היו הצעות מהפכניות וקיצוניות, אבל ברגע שקיבלתי אותן במלואן, התוצאה הייתה מחשמלת. הייתה תחושת ניצחון ולאחריה שקט ושלווה שכמותם לא ידעתי מעודי. התמלאתי ביטחון. חשתי התרוממות רוח, כאילו רוח צחה גדולה ירדה מראש ההר ונשבה עוד ועוד. אצל רוב בני האדם אלוהים מופיע בהדרגה, אבל ההשפעה שלו עלי הייתה פתאומית ומעמיקה.

לרגע נבהלתי וקראתי לחברי הרופא, שיבחן אם אני עדיין שפוי. הוא הקשיב לדברי בפליאה.

לבסוף הניד בראשו ואמר: "קרה לך משהו שאיני מבין, אבל כדאי לך להתמיד בו. כל דבר הוא טוב יותר ממה שהיה לך קודם לכן". הרופא הטוב פוגש עכשיו אנשים רבים, החווים אותה חוויה. הוא יודע שאלה הן חוויות אמיתיות.

כששכבתי בבית החולים חלפה בי המחשבה שיש אלפי אלכוהוליסטים חסרי תקווה, שישמחו אם יינתן להם מה שאני קיבלתי ללא תמורה. ייתכן שאוכל לעזור לחלקם, ואילו הם יוכלו, בבוא העת, לעזור לאחרים.

חברי הדגיש שהכרחי שאפעל על פי עקרונות אלה בכל תחומי חיי. בעיקר היה הכרחי לעבוד עם אחרים, כפי שהוא עבד אתי. "אמונה ללא פעולה היא אמונה מתה", אמר. ועד כמה נכון הדבר לגבי האלכוהוליסט. כי אם האלכוהוליסט לא יצליח לשפר ולהרחיב את חייו הרוחניים על ידי עבודה

והקרבה עצמית למען אחרים, הוא לא ישרוד את המבחנים ואת נקודות השפל הצפויים לו בהמשך דרכו. אם לא יפעל, ודאי ישתה שוב; ואם ישתה, בוודאי ימות. ואז אכן תמות האמונה. כזה בדיוק הוא מצבנו.

אשתי ואני התמסרנו בהתלהבות לרעיון לעזור לאלכוהוליסטים אחרים למצוא פתרון לבעיותיהם. זה היה מזלנו הטוב, כי שותפיי הקודמים בעבודה נותרו ספקניים לגבי במשך שנה וחצי, שבמהלכן לא הייתה לי עבודה רבה. לא הייתי כל כך בריא באותה עת, ועדיין נתקפתי בגלים של רחמים עצמיים וטינה. לפעמים הם כמעט שלחו אותי חזרה לשתייה, אבל מהר מאוד גיליתי שכאשר כל האמצעים האחרים נכשלו, עבודה עם אלכוהוליסט אחר הצילה את המצב. פעמים רבות חזרתי מיואש לבית החולים הישן שלי. שיחות עם אנשים שם עודדו אותי בצורה מפתיעה והעמידו אותי על רגליי. זוהי תכנית לחיים הפועלת גם בזמנים קשים. במהרה התחלנו להכיר חברים חדשים ונולדה בינו אחווה שהיה נהדר להשתייך אליה. יש בנו חדות חיים גם במצבי לחץ ובקשיים. ראיתי מאות משפחות עולות על דרך הישר; ראיתי מצבים משפחתיים שנראו אבודים באים על תיקונם; ראיתי מחלוקות ומריבות מכל המינים שנמחקו, ראיתי אנשים שיצאו ממוסדות לחולי נפש ושבו ותפסו מקום חשוב בחיי משפחותיהם וקהילותיהם. אנשי עסקים ואנשי מקצוע שבו לעמדותיהם הקודמות. אין כמעט בעיה או סוג של אומללות שלא הצלחנו להתגבר עליה. בעיר מערבית אחת ובסביבותיה מתגוררים אלף מאתנו ובני משפחותינו.

אנו נפגשים לעתים תכופות כדי שהחברים החדשים יוכלו למצוא את האחוה שהם מחפשים.

במפגשים לא רשמיים אלה ניתן למצוא לעתים בין 50 ל-200 משתתפים. כוחנו ומספרנו הולכים וגדלים*.

אלכוהוליסט השקוע בכוס משקה הוא יצור לא נעים. המאבקים שאנו מנהלים אִתָּם הם לעתים מאומצים, משעשעים או טראגיים. ברנש מסכן אחד התאבד בביתו. הוא לא היה מסוגל, או שלא רצה, לקבל את דרך החיים שלנו.

אבל יש גם הרבה הנאה בעניין. אני מתאר לעצמי, שיש מי שיזדעזעו ממה שנראה כארציות וכקלות ראש מצדנו, אבל בבסיסן שוררת כנות מוחלטת. על האמונה לפעול עשרים וארבע שעות ביממה בתוכנו ובאמצעותנו או שנֶאֱבֵד. רובנו מרגישים שאיננו צריכים לחפש עוד אחר האוטופיה. היא בידינו, כאן ועכשיו. המסר של השיחה הפשוטה עם חברי במטבח מכפיל את עצמו מדי יום במעגל מתרחב של שלום על פני האדמה וגילויי רצון טוב כלפי בני האדם.

ביל ו', המייסד-השותף של A.A.,
הלך לעולמו ב-24 לינואר 1971.

*ב-1.1.2017 הוערך מספר קבוצות A.A. בעולם בלמעלה מ-118,000, ומספר החברים בהן עלה על 2,000,000.